

Ärren som skimrar i glödande rött belyser
vårt samvetes pina och kval
När sårens svett har torkat ur jord,
tynar den börda som sinnet har tyngt
Bort i en osande, dödslik stank,
i det bråddjup där guld har försakats
Det köttsliga skal som rasar i virvlar,
i en avgrund att skriva vår sista epilog

Av skammen, så länge de tärts
Nu störtas den värsta av plågor
I världsalltets ättestupa
Ur tiden, mot lindring och nåd

Ett aktat slut för de nu utlevade
Vid hemsökta klippors gapande svalg
Ett vördat slut för de lidande
väntar vid fullbordad gryning
Aldrig mer ska frånfällets klinga
vaktas av deras febriga blod
Ej mer stungen av bitande stål
och lämnad vind för våg

Lyd, du skälvande kreatur
Med kaos i rygg du ingenting räds
Mot förgängelse du vaggas i slumrande takt
Med min dolk i din rygg, omfamna ditt fördärv

Av skammen, så länge de tärts
Nu störtas den värsta av plågor
I världsalltets ättestupa
Ur tiden, mot lindring och nåd.